

”Döden är en man” ger upphov till en häftig debatt

Med start på denna sida inleds ett engagerat och temperamentsfullt debattblock med anknytning till den sk styckmordsrättegången.

Rättsprocesserna efter mordet (1984) på Catrine da Costa står nämligen åter i starkt fokus för dagsdebatten. Den nyligen utgivna boken »Döden är en man» har bl a presenterat en skiljaktig tolkning av skuldfrågan.

Kan det vara så – vilket boken hävdar – att både den sk obducenten och även »allmänläkaren» faktiskt är oskyldiga? Bokens propå om en sådan omprövning byggs under med nya argument och indicier.

Samtidigt är det uppenbart att bokens teser inte väcker genomgående positivt gehör. Gunilla Bring, specialist i rättsmedicin, är en av de intres-

senter i debatten som – av flera olika skäl – anser att det finns anledning att se med skepis på »Döden är en man».

Läkartidningens debattomgång inleds med ett inlägg där Bring bl a skriver att boken försöker normalisera »obducentens» oetiska beteende och att den därigenom smutskastar hela rättsläkarkåren.

Brings kritik kommenteras i en arti-

kel av Per Lindeberg där han också förtydligar sina/bokens positioner.

Debatten Bring–Lindeberg följs av en artikel av Gunnar Höst angående barnpsykiatriska aspekter på delar av styckmordsfallet, (där ju en blott 18 månaders flicka i princip utgjorde ett nyckelvittne).

I en påföljande artikel diskuterar Rudolf Schlaug – vad han anser vara –

psykologiska och psykiatriska missgrepp i »styckmålet».

Debatten avslutas med att Lars Lidberg recenserar »Döden är en man».

Det publicerade materialet är digt, men tål att läsas noga och med stor eftertanke.

Bo Lennholm

Chefredaktör, ansvarig utgivare